

sobota 21.září

PROGRAM
A VSTUPENKY

festivalfinale.cz

37.

Film Festival Finále Plzeň

**Náš
REGION**

hlavní partner
festivalových
novin

KOUKEJTE
NA FILMY

Publikum stále rozdělujeme

Hned první finálový den poctil festival svou návštěvou Šimon Holý. Hudební skladatel, scenárista, producent a režisér pozoruhodných, nízkorozpočtových filmů dnes představí svůj třetí celovečerní snímek Hello, Welcome. Jak tento film, natočený během šesti dnů karlovarského festivalu vznikl? Co jeho režisér považuje za největší výzvy současnosti? A proč do svého posledního snímku kromě zavedených hereček obsadil také svou maminku?

Dočetl jsem se, že od prvotního nápadu k realizaci filmu Hello, Welcome uplynula nestandardně krátká doba, asi tři měsíce. Jak k tomu došlo?

Inspirovaly mě dva zahraniční filmy, Clairin fotoaparát, který natočil Hong Sang-soo a Les Coquillettes od Sophie Letourneur. Oba se odehrávají na významných filmových festivalech, první v Cannes, druhý v Locarnu. Vzhledem k tomu, že mé předchozí dva celovečerní filmy jsou spjaté s karlovarským festivalem, který je podpořil a následně i zařadil do programu, chtěl jsem pomyslnou trilogii završit a poslední díl věnovat právě této akci.

Na rozdíl od svého předchozího filmu A pak přišla láska... jste pod scénářem podepsán sám. Znamená to, že se tentokrát neimprovizovalo?

Improvizované scény najdete

i v Hello, Welcome, ale mnohem méně. Tentokrát stojí za filmem klasický scénář, který procházel přepisy, a točili jsme podle jeho několikáté verze. Herečky v hlavních rolích Eliška Soukupová, Alena Doláková a Sára Venclovská své postavy dotvářely skrze různé detaily. Společně jsme řešili jejich pojetí, ale scénář jsem psal já.

Vzhledem k tomu, že všechny zmíněné herečky se objevily ve vašich předchozích filmech, má smysl hledat nějaké souvislosti mezi postavami, které ztvárňují? Myslím, že ne. Všechny tři filmy mají společné výchozí téma. Vypráví o lidech, kteří doufají v nějakou životní změnu, ale nevědí, jak jí dosáhnout. Čekají na ten zlomo-

vý moment, který je konečně někam posune. To mají holky z Hello, Welcome společně s mými staršími postavami, jinak jsou to ale zbrusu nové, unikátní figury.

Kromě stálých hereček spolupracujete také s identickým štábem. V jednom rozhovoru jste uvedl, že kdybyste měl dát radu začínajícím filmařům a filmařkám, doporučil byste jim právě obklopit se stálým štábem, s nímž si rozumí. Jaké výhody to přináší?

Najít stálý tým člověku pomůže od samotného plánování filmu, přes jeho natáčení až po fázi postprodukce. Potřebujete mít vedle sebe lidi, kteří vám nebudou házet klacky pod nohy, ale naopak je

odklízet. Tím spíš, pokud máte na natáčení tak málo času jako jsme měli my. Hello, Welcome jsme natočili během pouhých šesti dní karlovarského festivalu. V tu chvíli jsme fungovali jako rodina, jejíž členstvo si vzájemně důvěřuje a umí spolu perfektně komunikovat. Pro mladé filmaře a filmařky vytváří takové prostředí ideální prostor k nalezení vlastního autorského hlasu. Má kameramanka Jana Hojdová, mi kupříkladu pomohla najít obrazový klíč k mému fikčnímu světu, herecký štáb pak ten svět oživil.

Jak jste vy našel své spřízněné duše?

Můj štáb se poskládal postupně, shodou šťastných okolností. S Janou Hojdovou nás spojil osud. V prvéku na FAMU totiž musí režiséři začít spolupracovat s kameramany z druháku a my dva jsme byli jediní, kdo to nevěděli. Když vedení studující oficiálně vybědlo, aby se spárovali, všichni měli dvojice předem domluvené a my dva jsme si zbyli. Paradoxně jsem jediný pár, který spolu vydržel až dodnes. Úplně od začátku s námi byla také střihačka Sabina Mladěnová. Zvukařka Hanka Kašpárek Vyšínská se k našemu týmu přidala, když jsem točil svůj třetí film, v němž také poprvé hrála Sára Venclovská. Elišku Soukupovou jsem poznal v rádiu Wave. A tak se nabalovali další a další.

Co vám během natáčení Hello, Welcome ve spartánských podmínkách činilo největší obtíže?

Absence ticha. Největší problém byla absence ticha, protože každý festival je neuvěřitelně hlučným místem. Potřebovali jsme například natočit tichou scénu v hotelu

a náhle nám pod okny začal hrát smyčcový orchestr. Nikdy nevíte, kde si nějaký partner festivalu bude chtít uspořádat večírek s hlasitou hudbou. Během postprodukce jsme pak řešili, jak vytvořit atmosféru permanentního hluku, aniž by publikum v kině ohluchovalo. Přitom zpřítomnit ruch je podstatné, aby během sledování nikdo nepřestal pochybovat, že se náš film odehrává v realitě. Musí vnímat, že to město žije a je plné lidí.

Přichystal vám festival i nějaká pozitivní překvapení?

Překvapivě nebyl velký problém natáčet davové scény s náhodnými účastníky a účastnicemi. Chápu to tak, že lidé tam celou dobu koukají na filmy, a rádi se proto také součástí jednoho stanou.

Tím jste narazil na středobod Hello, Welcome. Film. Od filmového byznysu se odrážíte k dalším souvisejícím tématům. Vycházejí různé postřehy ve filmu z vašich vlastních zkušeností, nebo ze zkušeností vám blízkých osob?

Ve filmu Hello, Welcome najdete momenty, které okolo sebe zažívám já, náš štáb, herci i herečky. Ale současně je to pořád fikční příběh tří postav, ztracených v prostoru, který jim neumožňuje být tím, kým by být chtěly. A zčásti si to neumožňují samy. Chtěl jsem ukázat, jak autenticita přestala být autentická i v momentech, kdy o ni usilujeme. Neustále musíme hrát nějakou roli, která je bezvýznamná, protože na ni automaticky přistupujeme.

Není dnes tolik skloňovaná autenticita chimérou?

Vyprázdňení toho pojmu je podle

mě symptomem současné doby, která nás nutí se označovat, pojmenovávat, zařazovat. Tento tlak vytváří sociální sítě i kapitalistický systém jako celek. Čím dál tím víc jsme nuceni hrát nějaké role. Jeden můj kamarád, francouzský herec, mi řekl hrozně hezkou větu, nad níž poslední dva týdny přemýšlím. Největší problém lidstva podle něj tkví v tom, že nad sebou moc přemýšlí. Pro postavy v Hello, Welcome to platí stoprocentně. Přemýšlí nad sebou tak dlouho, že se nakonec dostanou do pozic, v nichž ani nechťejí být. Nebo se do komfortních pozic dostanou způsobem, s nímž se neztotožňují.

Pokud má člověk příliš mnoho času přemýšlet sám nad sebou, není to vlastně důkazem, že žije ve vyspělé společnosti, která nemusí řešit bezprostřední existenční problémy?

Určitě. Problém není v samotném přemýšlení, ale v tom, čemu věnujeme svou pozornost. Namísto aby lidé řešili například svá dětská traumata, nebo přemýšleli, jak na sobě zapracovat, často se zabývají

úplnými malichernostmi. Kolik mají sledujících na sociálních sítích, jestli náhodou nemají kilo tuku navíc a podobně. Domnívám se, že v showbiznyse se s tím musí člověk potýkat více než jinde, i když třeba vůbec nechce. Nedávno jsem mluvil s jednou herečkou, která mi říkala, že nebude nikdy v životě úspěšná, protože natáčet „self-tape“ (audiovizuální vizitka, kterou herci posílají na castingy – pozn. red.) jí připadá ponižující. A to je přesně ten typ problémů, kde buď přistoupíte na průmyslový standard, nebo máte smůlu.

Do malé role ve filmu Hello, Welcome jste obsadil také svou maminku. Proč jste se tak rozhodl?

Potřeboval jsem obsadit neherečku, jejíž rozhovor s postavou Elišky Soukupové bude vypadat dokonale přirozeně. A vyšlo to. Tak jsem mamku angažoval také do svého dalšího filmu, Chica Checa.

Koho ztvární tentokrát?

Hraje zdravotní sestru v LDN, což je její civilní profese. Proč bych tedy měl obsazovat někoho jiného? Dokonce nám opravila několik detailů ve scénáři během natáčení. Náš scénograf měl velkou radost, protože ho prý upozornila na chybu, které se dopustil v posledních pěti filmech, na nichž pracoval. (smích)

Hello, Welcome jste označil za divácky stravitelnější film, než byly vaše předchozí počiny. Odpovídají tomu dosavadní ohlasy?

Ten film je určitě pozitivněji přijímaný než předchozí dva. Ale čekal jsem, že tentokrát budou ohlasy jednostranně pozitivní, a přesto se našli takoví, kterým se Hello, Welcome vůbec nelíbilo. Překvapivě i mezi těmi, kteří mé předchozí filmy přijali. Publikum stále rozdělujeme víc, než bych čekal.

Vánoční trhy v ohrožení

Další ze světových premiér, kterou letos Finále diváctvu přináší, je premiéra hraného debutu renomovaného dokumentárního režiséra Víta Klusáka. Krátkometrážní film Bomba se navíc odehrává na domácí půdě; atmosféru plzeňských vánočních trhů, plných světýlek a vůně trdelníků a svařáku naruší odložená taška, ve které cosi tiká. Jenže kdo z přítomných je tím nejlepším adeptem na řešení krizových situací? Je

to věčně se rozcházející pekařský pár od trdelníků? Láďa od jmelí, paní Jiřina od bramborových spirál, nebo snad Marek s vtipnými hrnký? Film na premiéru doprovází tvůrčí delegace s velkou částí hereckého ansámblu, který tvoří Alžběta Malá, Kristina Martanovičová, Tomáš Bambušek, Martin Finger, Stanislav Majer a Jakub Zindulka, na projekci bude samozřejmě přítomný i režisér snímku Vít Klusák.

Bomba
21.9. 15:00 Dům hudby

Procházka fotogalerií Libuše Jarcovjákové

Po světové premiéře na mezinárodním filmovém festivalu v Berlíně, nadšeném přijetí v Karlových Varech i na Letní filmové škole dorazil také na Finále. Unikátní dokumentární film Ještě nejsem, kým chci být představuje fotografa Libuši Jarcovjákovou tím nejosobnějším možným způsobem – prostřednictvím jejího vlastního díla. Devadesátiminutová procházka dynamicky rozpohybovanou fotogalerií, komentovaná úryvky z deníků protagonistky, je součas-

ně vzrušující výpravou do dějin Československa druhé poloviny 20. století, i za jeho hranice. Velké dějiny probleskují na pozadí intimního příběhu umělkyně, která citlivě zachycovala – často undergroundové – komunity, v nichž se pohybovala. Dnešní projekci snímku si určitě nenechte ujít, neboť ji doprovodí delegace ve složení režisérky filmu Kláry Tasovské, a samozřejmě také ústřední figury, Libuše Jarcovjákové, mimo jiné vedoucí ateliéru fotografie na plzeňské Sutnarce.

Ještě nejsem, kým chci být
21.9. 17:30 Kinosál, Městská beseda

Inspirováno Čapkem i skutečnými událostmi

V programové kategorii V síti, vybírající ze sklizně českých celovečerních filmů uplynulého roku, se urodil i film Zahradníkův rok. Ten v sobě symbolicky skloubí útržky

stejnomené optimistické předlohy Karla Čapky s méně radostným reálným příběhem postaršího, vyhlášeného zahradníka, utlačovaného „neznámým pachatelem“.

Zahradník totiž hospodář i na pozemcích přilehlých k obecnímu zámečku, nově odkoupeného tajemným majitelem. Ten se snaží okolní prostředí kultivovat a žádá zahradníka, aby mu pozemek odprodal a přesunul svou působnost někam jinam. Jenže zahradník se stěhovat nechce. Bizarní naschvály, které mu zájemce o jeho parce-

lu od té doby dělá, brzy přerůstají v účelnou šikanu. Zahradníkův tichý odpor je stejnou měrou nepochopitelný i obdivuhodný. Snímek měl slavnostní premiéru na Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech a na plzeňskou festivalovou projekci jej doprovodí herec Petr Lněnička.

Zahradníkův rok
21.9. 17:00 Dům hudby

FILM A DOBA

analýzy • rozhovory • recenze • reporty
audiovizuální eseje • podcast

www.filmadoba.eu

filmadoba

Filmové tipy Ireny Hejdové z Deníku N

Mám slabost pro seriál Sedm schodů k moci, baví mě herecky, svým dramatickým spádem i příběhem o vzestupu jedné politické osobnosti inspirovaným skutečným zákulisím české politiky. Baví mě Eva Podzimková jako bezskrupu-

lózní šplhačka po těch titulních schodech k moci, i Jiří Vyorálek v roli ministra Vichra. Možná na vás seriál může na první pohled působit jako komunální satira, ale dejte mu šanci, díky hercům je to královsky zábavné.

Sedm schodů k moci

21.9. 12:30 JoNáš, Měšťanská beseda

Dvanáct let s Životem k sežrání

O Zlatého ledňáčka letos v kategorii celovečerních filmů soutěží i animovaný film Život k sežrání režisérky a výtvarnice Kristiny Dufkové. S ní a s producentem filmu Matějem Chlu-páčkem jsme si povídali mimo jiné i o dabingu animovaných filmů a práci s dětskými dabéry.

V čem se Život k sežrání liší od jiných animovaných filmů?

Kristina: Nevím, jestli se přímo liší, ale když jsem hledala téma pro celovečerní film, připadalo mi, že animované filmy pro starší děti jsou dírou na trhu. Pozorovala jsem, na co se moje dcera dívá v televizi, a na co chodí do kina, a že tam toho pro ní moc není. Teď už se ta situace trochu zlepšila.

Udělat film pro dceru bylo tedy vaší největší inspirací k vytvoření Životu k sežrání?

Kristina: Asi ano. Také mě zaujala ta knížka, to, jakou měla energii a co se snažila předávat dětem. Když jsem v té době řešila nějaké problémy s dcerou, měla jsem pocit, že se jí na spoustu věcí nedostává odpovědí. Přišlo mi hezké ukázat jí příběh někoho jiného, kdo si prožívá ty samé věci, aby věděla, že v tom není sama.

Kam se od knižní předlohy posunul scénář? V čem je jiný?

Kristina: Příběh se musel rozšířit. Ta knížka je hrozně útloučká, na film celovečerního formátu by nestačila. Museli jsme přijít s dalšími motivy, které do příběhu přidat. Přibyl tam celý hudební motiv Benovy kapely, pozměnili jsme jeho rodinnou situaci. Energie té knížky a její gró ale zůstalo stejné.

Film v sobě má i mnoho popkulturních odkazů. Byly právě ony inspirací při vytváření dalších

motivů?

Kristina: Protože je kniha i autobiografií, rozhodla jsem se do filmového zpracování příběhu přidat i nějaké svoje vzpomínky na dětství. Nebo třeba i to, co jsem zrovna vnímala jako rodič u svých dětí. Schovávala jsem do něj i různé věci, které mě jako dítě nějak ovlivnily, nebo které jsem viděla, že se líbí mým dětem.

Film měl premiéru v Annecy, od té doby už stihl projet i další zahraniční festivaly. Všimli jste si, že v nějakých lokalitách rezonoval s publikem víc, nebo je téma univerzální?

Kristina: Myslím, že je to univerzální téma. Líbilo se mi, že když jsme film promítali dětskému publiku v Locarnu, pokládaly tam děti po projekci stejné otázky, jako pokládají děti tady. Přijde mi hezké, že se nám podařilo udělat film tak neutrální, že takhle funguje na děti tady i v zahraničí.

V čem se liší produkce animovaného filmu od produkce filmu hraného?

Matěj: Tak asi ve všem. Animovaný film vzniká šíleně dlouho. To samotné dvou a čtvrtleté natáčení je jenom částí dvanáctiletého vývoje – produkce i postprodukce filmu. Nedovedu si představit, že by člověk dělal dvanáct let hraný film. Tím, že filmy nedělám moc dlouho.. Respektive je dělám celý svůj profesní život, ale tím, kolik mi je, to není zas tak moc dlouho – je pro mě je celá moje profesní kariéra obsažená v tom Životu k sežrání (smích).

Zatímco jsme v teritoriu hraných filmů stihli udělat pět celovečerních filmů a několik seriálů, po celou tu dobu vedle toho pořád vznikala Život k sežrání, hotový je až teď a teprve za měsíc ho uvidí i čeští diváci. Produkce animovaných filmů se pak liší i ve financování, to je tady mnohem

složitější, musíte být připraveni financovat celý ten dvanáctiletý úsek, všechny jednotlivé fáze. Ne každý animovaný film ale trvá takhle dlouho. Ted' připravujeme druhý a doufáme, že ho budeme mít hotový během čtyř let.

V jaké fázi se protáhla výroba Života k sežrání?

Matěj: Natáčení se neprodužovalo, to trvalo klasických šest set natáčecích dní, což je pro animovaný film takový standardní počet. Prodlužovaly se ty okolní fáze, hlavně vývoj bývá rychlejší – shánění peněz a příprava projektu byla v tomhle případě složitější.

Je film ve francouzsko-slovensko-české koprodukcí i kvůli právním na knižní předlohu?

Matěj: Koprodukční je proto, že rozpočet sedmdesát tři milionů je v českém měřítku neufinancovatelný. Slovenský partner byl u filmu de facto od začátku, francouzský se přidal až v průběhu. Francie a Slovensko jsou jedny z mála zemí Evropy, které se loutce a loutkovému filmu věnují tak intenzivně.

Z jakého důvodu jste se rozhodli využít loutek a zpracovat knižní předlohu jako stop-motion animaci?

Kristina: Protože ten příběh je o hmotě, o hmotnosti. Samo se to nabízelo. V té době jsem navíc intenzivně hledala námět na celovečerní film, četla jsem knížky s tím, jestli jsou pro animovaný film vhodné, nebo ne. I tím, že jde o film pro starší děti, si myslím, že je loutka vhodnější – je pro ně taková lépe koukatelná, než kreslená animace.

V průběhu postprodukce muselo dojít k předabování textu hlavních postav. Z jakého důvodu?

Kristina: Tím, jak film vznikal poměrně dlouho, jsme museli přepsat některé dětské role. Děti nám totiž povyroستly, navíc v tomhle věku se klukům mění hlasy, některé role jsme tedy přepsali ještě před natáčením. Například jeden dětský dabér nakonec daboval starší děti, než původně měl. Ale dabéra pro Bena (hlavní postava, pozn. red.) jsme hledali dlouho. Když jsme pak našli Huga Kováce, který má velký hudební talent a bylo jasné, že to celé uzpívá, počítali jsme s tím, že se mu změní hlas. Animátoři museli začít animovat podle namluveného textu, potřebovali jsme mít tedy Bena namluveného už na začátku natáčení. To jsme ale ješ-

tě nedokázali odhadnout všechny hlasové reakce, všechny smíchy, nádechy, jak hlasitě mají postavy mluvit. Takže když se film dotočil a některé zvuky bylo třeba doplnit, Hugo si musel celý ten text nahrát znovu. Ale počítal s tím, že to může nastat.

Nahrávali jste hlasy se všemi zbylými dětskými herci naráz?

Kristina: Zejména pro dětské herce je těžké, když musejí „mluvit do černé“, tedy když k dabování nemají žádnou obrazovou předlohu, neví, jak bude film vypadat, jak budou vypadat loutky a celá akce. Na tohle jsem měla u filmu jako dětskou koučku Elišku Křenkovou, která s dětmi celý text nacvičila jako divadlo. Dětem pak více vyhovovalo, když jich v místnosti bylo víc a nahrávali jsme je na víc mikrofonů, aby si tu akci z textu mohli opravdu zahrát.

Na filmové hudbě spolupracovali Michal Novinski a Jiří Macháček. Jak vypadala jejich spolupráce?

Kristina: Michal Novinski vstoupil do projektu už na samém začátku a nad tím, jak hudbu do tohoto filmu zapracovat, jsme přemýš-

leli společně. Jiří Macháček dělal texty k písním, s Michalem to museli udělat před natáčením, aby poté animátoři mohli animovat už podle existujících písní. Písně byly tedy hotové už před natáčením a my doufali, že do premiéry nezestárnou.

Co přesně tedy dělá režisér animovaného filmu?

Kristina: Všechno a nic. (smích) Tím, že jsem i výtvarníkem filmu, tak je to propojené. Všechny loutky mi prošly rukama, modelovala jsem hlavičky, pak i retušovala

scény při natáčení, vlastně dělala úplně všechno, co zrovna hořelo. Každý den jsem chodila do práce od devíti do pěti a nastavovala každých záběr. To byla asi nejvíce ta režie. S animátorem jsme si vysvětlili akci, pak už to bylo na něm a já si v průběhu natáčení chodila kontrolovat, jestli jsme se pochopili, jestli máme stejnou vidinu toho, jak to má být. Něčím je to stejné jako režie hraného filmu. Jen to déle trvá. Zjistila jsem, že se mi lépe pracuje, když si ty filmy sama vizuálně navrhnu. Lépe se mi v nich pak žije a mám pocit, že do nich příběh mohu lépe zapracovat.

Tady Finále, posloucháme!

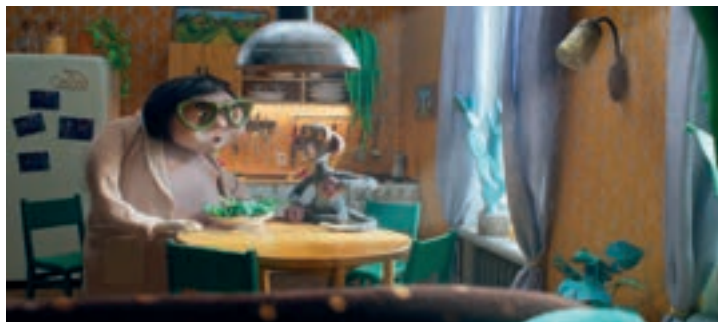
Tady Havel, slyšíte mě?
21.9. 20:00 Dům hudby

V roce 2009 se Václav Havel dotázal dokumentaristy Petra Jančárka, zda by nechtěl nasnímat zbytek jeho života. Rozhodnout se mu údajně trvalo asi půl vteřiny. Výsledkem jejich tříletého setkávání je necelou hodinu a půl dlouhý dokument, který vznikl z více než pěti set (!) hodin natočeného materiálu. Zatímco dokumentární hit *Občan Havel* představil prvního českého prezidenta především jako politika, snímek *Tady Havel*,

slyšíte mě? se noří hlouběji do soukromí protagonisty a zachycuje jeho plachost a jemnost. V poslední třetině ale vykresluje Václava Havla také jako rozhodného filmového režiséra, který si na sklonku života splnil svůj dávný sen a na plátno přenesl jednu ze svých her. Projekci filmu doprovodí delegace ve složení producenta filmu Jiřího Konečného, střihače Josefa Krajbicha a režiséra Petra Jančárka.

20 let v EU s programem Kreativní Evropa MEDIA

Život k sežrání
21.9. 11:30 Velký sál, Městská beseda

Vladka Chytilová, vedoucí Kanceláře Kreativní Evropa MEDIA, s námi mluvila o významu evropského programu Kreativní Evropa MEDIA pro český film a audiovizuální průmysl.

Co je program Kreativní Evropa MEDIA a jak dlouho je Česká republika jeho členem?

Kreativní Evropa MEDIA je program Evropské unie, který už více než 30 let podporuje evropskou kinematografii a audiovizí – financuje vývoj nových filmů, televizních a online seriálů, distribuci

filmů v kinech, filmové festivaly a trhy, kina a VOD platformy nebo vzdělávací programy pro filmaře. Česká republika je jeho členem už od roku 2002. V letošním roce si připomínáme 20 let od vstupu České republiky do Evropské unie, a právě podpora z programu KE MEDIA byla v uplynulých dvaceti letech zásadní pro rozvoj českého audiovizuálního průmyslu.

Jak velkou podporu český audiovizuální průmysl z programu získal?

Češi z programu KE MEDIA od

roku 2002 získali téměř 50 milionů eur. Mezi české producenty bylo na vývoj nových filmů a seriálů rozděleno 10,5 milionů eur, což napomohlo vzniku mnoha oceňovaných snímků, např. *Nabarvené ptáče* Václava Marhoulky, *René* Heleny Třeštíkové nebo filmů Jana Švankmajera a Bohdana Slámy. Čeští distributoři získali přes 11 milionů eur a do kin se tak ročně dostávají desítky evropských filmů. S podporu programu diváci mohli vidět např. filmy *Melancholia* Larsa von Triera a *Chlast* Thomase Vinterberga, polské filmy *Corpus Christi* a *Studená válka* nebo francouzský snímek *Anatomie pádu*, který letos získal Oscara. Také české filmové festivaly z programu čerpají významnou podporu. Dlouhodobě podporované jsou Mezinárodní festival dokumentárních filmů Ji.hlava, festival o lidských právech Jeden svět, na děti a mládež zaměřený Zlín Film Festival, divácky oblíbená Letní filmová škola nebo mezinárodní festival animovaných filmů Anifilm. Kromě této přímé podpory českých žadatelů pak pro-

gram KE MEDIA prostřednictvím sítě Europa Cinemas podporuje i česká kina. V současné době je členem sítě 36 kin ve 24 městech, která v letech 2003-2023 získala celkem 4,3 miliony eur.

Mohou některé podpořené filmy vidět i diváci na festivalu Finále?

Ano, v programu festivalu se každoročně objevuje několik podpořených filmů – hrané, dokumentární i animované. V letošním roce je to např. zahajovací film festivalu Rok vdovy, hraný debut režisérky Veroniky Liškové. V soutěžních sekcích mohou diváci vidět animovaný snímek Kristiny Dufkové *Život k sežrání*, oceněný na prestižním Mezinárodním festivalu animovaného filmu v Annecy nebo dokumentární film *Ještě nejsem, kým chci být*, který o fotografe Libuši Jarcovjácové natočila režisérka Klára Tasovská.

www.kreativnievropa.cz

FB: kreativnievropa

TV Nova slaví kulatiny

Oslavte 30. narozeniny TV Nova a užijte si nedělní odpoledne plné televizních hvězd v Kopeckého sadech. Těšit se můžete na autogramiády, talkshow nebo koncert. Své kulinářské umění přímo na místě předvedou vítězové soutěže MasterChef Česko – vařečky se

chopí Besky, Roman Staša a Honza Albrecht. Můžete se zastavit i na kus řeči za vašimi oblíbenými sousedy z Ulice, která letos slaví také kulatých 20 let. Odpolednem vás provede moderátorka Linda Nguyenová.

Program rodinného odpoledne s TV Nova:

- 14:30 Metoda Markovič: Hojer
– beseda tvůrčího týmu s diváky
- 15:30 Ulice – autogramiáda Lucie Vondráčkové
a Lucie Čermák Mackové
- 17:00 Festival chutí s vítězi MasterChef Česko

Hello, Welcome na Finále

Jedním z filmů, který zachytila letošní finálová sekce V síti, je nejnovější projekt Šimona Holého Hello, Welcome. Punkový snímek, natočený s minimálním rozpočtem během pouhých šesti dní, zachycuje trio mladých filmařek, kamarádek, ve víru karlovarského festivalu, i stranou této nablýskané, mediálně ostře sledované akce. Byť se každá z trojice žen nachází v jiné životní situaci, všechny tři spojuje touha něco změnit. Jenže jak čelit systémovým problémům a globálním výzvám, které jedince nutně přesahují? Snad na ně upozornit filmem, jaký natočil Šimon Holý? Můžete se autorů a autorek zeptat sami. Sobotní projekci Hello, Welcome totiž doprovází pětičlenná delegace ve složení producent Jan Syruček, režisér Šimon Holý a herečky Alena Doláková, Eliška Soukupová a Daniela Seemannová.

Hello, Welcome

21.9. 15:00 Divadlo Dialog

Zahraniční reportér se hlásí z Vinohrad

Zahraniční rozhlasový zpravodaj Karel Beran podezírá svou ženu z nevěry a tajně se proto vrací z Blízkého východu do bytu na Vinohradech. Jeho neohlášené a neprofesionální počínání si záhy vybírá svou daň, když během jeho soukromé operace v Praze vypukne v Kamburu, jeho zpravodajské oblasti, revoluce. Aby dostál svému renomé profesionálního reportéra, simuluje z prostředí kuchyně a obývacího pokoje vřavu arabských nepokojů na základě toho, co právě běží v televizním zpravodajství. Situace ale eskaluje a Karlova lež je tak přesvědčivá, že se rozhlas rozhodne poslat mu do Kamburu na pomoc podpůrný tým. Režisér snímku Jan Hřebejk se rozhodl přenést na filmové plátno úspěšnou divadelní hru, uvedenou v Divadle Na Fidlovačce. Autor předlohy Milan Tesař pak pracoval divadelní scénář pro film. Film na slavnostní premiéře doprovází režisér Jan Hřebejk.

Výjimečný stav

21.9. 20:30 Velký sál Městanská beseda

ecocity
taxi

**Užijte si
film
a odvoz
nechte na nás.**

**Čistá jízda,
šťastná Plzeň.**

777 361 361

NONSTOP DISPEČINK

ecocitytaxi.cz

VODA V AFRICE

24. ZÁŘÍ OD 15:00 HOD.
VE VELKÉM SÁLE

Victoria Falls (Zambie/Zimbabwe) – „Voda, která hřmí“ je doslovný překlad nejslavnějších afrických vodopádů, nad nimiž se klene most spojující dvě africké země – Zambii a Zimbabwe. Masa dunící vody a peřeje padající z mnohametrové výšky nenechají nikoho na pochybách, že Afrika je doslova vodou prosycený kontinent.

Vůle čelit generačnímu traumatu

TIP

Nebelkind: Konec mlčení

21.9. 14:30 Velký sál, Měšťanská beseda

Světovou premiéru bude mít v sobotu na Finále i film rakousko-české koprodukce **Nebelkind: Konec mlčení** scenáristky a režisérky Terezy Kotyk. Ta se při psaní příběhu inspirovala životními osudy své vlastní rodiny a zkoumá v něm trauma z násilného vysídlení z pohraničních oblastí v roce 1945, které v rodině přechází z generace na generaci. Mladá chovatelka vlků z Vídně Hana sleduje uprchlého vlka a dostává se tak za

hranici až na území České republiky. Ocítá se ve starém domě v Lukách, kde žije její matka, na místě, kde před odsunem žila i její babička Viktorie. Nastal čas čelit minulosti a prolomit mlčení tří generací. Ve filmové delegaci, doprovázející film na premiéru, budou vedle režisérky Terezy Kotyk přítomné mimo jiné i producentky filmu Karla Stojáková a Claudia Wohlgennant, dále herečky Susanne Michel, Dana Pešková a herec Jiří Dlouhý.

Redakce Finále

Šéfredaktorka:

Hana Nikodemová

Redaktoři:

Kristýna Jandová
Jan Bergl

Fotografie:

Finále fototým

Sazba:

Petr Růžek

Grafický návrh:

Jaroslav Mašek

Korektura:

Hana Mašková